

Budování svatyně

Tomáš Korčák

Jestliže jsi přijal Ježíše Krista jako Pána a stal ses Božím dítětem, Bůh ti dal několik nových jmen, která charakterizují tvůj nový stav. Izajáš zjevuje něco z těchto nových charakteristik, které i ukazují na tvé poslání: **Ti, kteří z tebe vyjdou, vybudují odvěké trosky, upevníš základy, které trvaly z generace na generaci (nebo: starobylé základy; základy mnoha generací). A nazvou tě tím, kdo zazdívá trhliny a obnovuje stezky k obydlím (doslova: aby se tam dalo bydlet). (Iz 58,12) A jinde: Oni vybudují odvěké trosky, dají povstat místům (nebo: věcem) od počátku opuštěným, obnoví zpustlá města, opuštěná z generace na generaci. (Iz 61,4)**

Dostáváš tedy tato nová jména: stavitel zbořenin - ten, kdo zazdívá trhliny a obnovuje stezky k bydlení. Dokonce je zde zaslíbeno, že naši potomci vybudují, co bylo od věků v troskách, a že vyzdvihneme dávné základy. To, co má Bůh od věků ve svém úradku, bude vybudováno. Na jeho věčných základech bude postavena slavná stavba v Duchu svatém.

Jsme Boží stavbou a Pavel jako apoštolský stavitel následně popisuje položení základu i vlastní stavbu: **Neboť jsme Boží spolupracovníci; vy jste Boží pole, Boží stavba. Podle Boží milosti, která mi byla dána, jsem jako moudrý stavitel položil základ a jiný na něm staví. Každý ať si dává pozor, jak na něm staví. Neboť nikdo nemůže položit jiný základ nežli ten, který je již položen, a tím je Ježíš Kristus. Jestliže někdo na tomto základě staví ze zlata, stříbra, drahých kamenů, dřeva, sena nebo slámy, dílo každého se stane zjevným. Ten den je ukáže, neboť se zjeví v ohni, a oheň vyzkouší dílo každého, jaké je. Jestliže někdo na tomto základě vystaví dílo a ono mu zůstane, dostane odměnu, jestliže mu jeho dílo shoří, utrpí škodu; sám se sice zachrání, ale jako skrze oheň. (1K 3,9-15)**

Shrňme si to následovně:

- jsme Boží stavbou
- jediným základem této stavby je Ježíš Kristus
- neseme zodpovědnost, jak na tomto základu stavíme
- neseme zodpovědnost, jaký materiál při stavbě používáme
- dílo každého bude jednou Bohem vyzkoušeno
- bude-li vystavěno Božím způsobem z drahých materiálů, budeme odměněni

Jediným pevným základem je tedy ukřižovaný, vzkříšený a oslavený Pán Ježíš Kristus. Osobní poznání Ježíše Krista tě staví na věčný a nepohnutelný základ. Na něm vírou stavíme, jak i vybízí Pavel: **Když jste tedy přijali Krista Ježíše, Pána, pak v něm žijte, zakořenění a budování v něm, upevňujte se ve víře, jak jste byli vyučeni, rozhovňující se v ní s děkováním (doslova: v ní v děkování). (Ko 2,6-7) Náš důvěrný vztah s Kristem je základem celé stavby. Uprostřed svatyně je Pán. Jeho přítomnost nás proměňuje a uvádí do připravených skutků. Již se nevracíme starou cestou do**

starých problémů a zranění, ale jdeme novou cestou v naději vstříc Pánu (viz Ez 46,9; Iz 43,18-19; Fp 3,12-14).

Na tomto základu máme stavět stavbu, kterou je svatyně pro svatého, dobrého a mocného Boha. Řecké slovo, které překládáme jako budovat, zní v originále OIKODOMEIO a je převzato ze stavebnictví. Značí tedy vzdělávat, stavět, klást jeden kámen na druhý. Písmo jasně ukazuje, co nebo kdo je touto svatyní:

- **NAŠE TĚLO** je svatyní Ducha svatého: **Nebo nevíte, že vaše tělo je svatyní Svatého Ducha, který je ve vás a kterého máte od Boha? Nevíte, že nejste sami svoji? Byli jste přece koupeni za velikou cenu; oslavte tedy svým tělem (ve svém těle a ve svém duchu, což obojí je Boží,) Boha.** (1K 6,19-20)
- **CÍRKEV** je svatyní Ducha svatého: **Nevíte, že jste Boží svatyně a že ve vás bydlí Duch Boží? Ničí-li někdo Boží svatyni, zničí Bůh jej. Neboť Boží svatyně je svatá, a tou svatyní jste vy.** (1K 3,16-17)

Nikdy nesmíme zapomenout, že Ježíš je základní a úhelný kámen a že stavba svatyně je jeho dílem. Ježíš buduje svou církev a brány podsvětí ji nepřemohou (viz Mt 16,18). Buduje ji skrze Ducha svatého. Není to však automatické, musíme s Duchem svatým spolupracovat. Nezapomeň tedy, že svatyni pro Ducha svatého nemáš stavět sám, ale s tím, pro koho je tato svatyně určena a to je Duch svatý. Musíme stavět pouze podle jeho instrukcí, které nám zjevuje v Písmu.

Máme budovat Boží příbytek v Duchu svatém. Pavel to popisuje následně: **Byli jste vybudováni na základě apoštolů a proroků, kde je úhelným kamenem sám Kristus Ježíš, v němž se celá stavba spojuje dohromady a roste ve svatou svatyni v Pánu; v něm jste i vy všichni spolu budováni v Boží příbytek v Duchu.** (Ef 2,20-22) Apoštolským a prorockým základem je Ježíš Kristus a jeho dílo kříže. Apoštolové a proroci jasně na tento základ ukazují a pomáhají Božímu lidu v církvích, aby na tomto základu stáli a pod režii Ducha svatého se *spolubudovali* v Boží příbytek.

Bůh nepřebývá v domech zhotovených lidskýma rukama (viz Sk 7,48-50; 17,24-25; J 2,13-22). Bůh v této době nechce obnovit Mojžíšův, Šalomounův nebo Zerubábelův chrám. Jeho touhou je vybudovat novozákonní Davidův stánek jako místo důvěrného vztahu skrze víru, chválu a spravedlnost (viz Sk 15,16-18; Am 9,11-15).

Božím domem je církev Boha živého, je to dokonce sloup a opora pravdy (1Tm 3,15; srov.: Žd 3,6). Tímto místem stability a pravdivosti se stává, když se opírá o dva sloupy, které byly v Šalomounově chrámě a měly symbolické názvy a významy. Čteme o Chíramovi, který **postavil sloupy do předsíně chrámu. Postavil pravý sloup a nazval ho Jakín a postavil levý sloup a nazval ho Bóaz.** (1Kr 7,21) **Jakín** znamená, že **On** (Bůh) **upevňuje, utvrzuje, podpírá, zakládá a ustanoví.** **Bóaz** znamená, že **V něm** (v Bohu) **je síla** a naše **záštita.** pokud se vírou opíráme o tyto duchovní sloupy, stáváme se také pevným sloupem pro druhé na svém - Bohem určeném místě (srov.: Zj 3,12; Ga 2,9; Ž 144,12; Ž 75,4).

Tato stavba je velice dynamická, plná života a růstu. Základem je přece přátelský každodenní vztah s naším milujícím Pánem! Není zde nic statického – stojaté vody bez života zde nemají místo. Jako živé kameny se máme budovat v duchovní dům

podle Petrových slov: **Když přicházíte k němu (Kristu), kameni živému, jenž byl od lidí zavržen, ale před Bohem je vyvolený, vzácný, i vy sami jako živé kameny jste budováni jako duchovní dům ve svaté kněžstvo, abyste přinášeli duchovní oběti, příjemné Bohu skrze Ježíše Krista.** (1P 2,4-5) Kam tě Pán postavil jako živý kámen? Které živé kameny jsou okolo tebe? Kde je tvoje místní církev, kde se máš budovat a kde máš budovat druhé?

Bůh touží abychom měli silné církve. Potřebujeme budovat sami sebe, abychom nebyli zmítáni kdejakými větry a okolnostmi. A potřebujeme budovat druhé. Jedno s druhým úzce souvisí. Už i jen to, že myslíme na druhé (Pánovo dílo), nás vnitřně buduje. Ne nadarmo řekl náš Pán: **Blaženější je dávat než brát.** (Sk 20,35) Jak tedy podle Písma stavět duchovní dům? Jak stavět na dobrém základu to zlato, stříbro a drahé kamení, které má trvalou hodnotu a vezme odplatu?

1. Budujeme svatyni skrze Slovo milosti

Pavel při svém posledním osobním setkání se staršími z Efezu, kde předtím působil asi dva roky, klade poslední důrazy a říká: **A nyní vás svěřuji Bohu a slovu jeho milosti, které má moc vás zbudovat a dát vám dědictví mezi všemi posvěcenými.** (Sk 20,32) Pánovo slovo je Duch a život (viz J 6,6) a je plné milosti, což znamená, že má v sobě moc, která nás uschopňuje činit to, co říká. Úžasným způsobem je to popsáno již ve Starém zákoně: **Kniha tohoto zákona ať se nevzdálí od tvých úst. Budeš nad ním rozjímat ve dne i v noci, abys zachovával a konal všechno, co je v něm zapsáno, protože tehdy dosáhneš na své cestě úspěchu** (doslova: *učiniš svou cestu úspěšnou*) **a tehdy budeš rozumně jednat.** (Joz 1,8)

Když beze spěchu rozjímáme nad Božím slovem s Duchem svatým, doslova vyteče na nás milost, povzbuzení, moc a uschopnění od Ducha svatého (viz Př 1,23; Iz 59,21). Tím jsme budováni a uváděni do dědictví, které nám na kříži vydobyl Ježíš. Duch svatý nás uvádí do veškeré pravdy (viz J 16,13). Když pozorně rozvažujeme (viz 1S 15,22) nad Slovem milosti, jsme uschopňováni zachovávat a činit všechno, co je v něm zapsáno.

Bud' proto dychtivý po osobním rozjímání nad Slovem i po vyučování Božího slova v církvi. Pečlivě a pilně pracuj s Božím slovem. Spoj ho s vírou ve svém srdci (viz Žd 4,2). Bud' moudrým stavitelem, který stavěl na skále tím způsobem, že slyšel a činil Boží slovo. Bláznivý stavitel stavějící na písku pouze slyší, ale nečiní Boží slovo (viz Mt 7,24-27).

2. Budujeme svatyni skrze přijímání a dávání Boží lásky

Pavel píše: **Poznání činí člověka domýšlivým (nadýmá), ale láska buduje.** (1K 8,1b) Toto slovo je psáno v souvislosti s poznáním ohledně masa obětovaného modlám. Pavel zde však neklade poznání s Boží láskou do protikladu. Věřím, že touha po poznání je do nás vložena samotným Bohem (nemyslím však tělesnou zvědavost: „Jak chutná to zakázané ovoce?“). Musí však vyvěrat ze srdce nasyceného Boží láskou, jinak se pro své poznání nadmeme. Máme **poznat lásku Kristovu, která převyšuje poznání** (Ef 3,19). Z důvěrného vztahu s Pánem, kde ho duchovně poznáváme a skrze naši upřímnost jsme poznáváni od něho (viz 1K 8,3), vychází naše naplňování se Boží

láskou (viz Ř 5,5). Proto Petr vyzývá: **Rost'ete v milosti a poznání našeho Pána a Zachránce Ježíše Krista.** (2Pt 3,18)

Důležitost správného poznání popisuje Písmo na dvou místech:

- Boží lid jde do zajetí pro nedostatek poznání (viz Iz 5,13)
- Boží lid hyne, protože odmítá poznání (Oz 4,6)

Sám Ježíš říkal Židům, kteří mu uvěřili: „**Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí.**“ (J 8,31-32)

Láska buduje! Tedy každodenní přijímání, poznávání a prožívání Boží lásky tě buduje v pevnou svatyni. Každý den žádej Ducha svatého, aby ti zjevoval Boží lásku. Připomínej si Boží zaslíbení týkající se lásky, milosrdenství a přízně Páně. Vírou přijímej a vztahuj na sebe tyto nádherné skutečnosti. Člověk, který je sytý přízní Páně, je pevný, silný a stabilní. Abys mohl plně prožívat Boží lásku, potřebuješ poznat a poznávat Boha jako svého Otce. Bez tohoto zjevení je člověk labilní. Skutečná láska k Bohu se projevuje zachováváním jeho slova a to nás plně otevírá Boží lásce a vztahu s ním (viz J 14,23-24). Nezapomeň však hned dávat lásku dál. Vždy jsi též budován tím, když dáváš – tedy když miluješ a buduješ druhé. Měj o druhé zájem. Demonstruj milujícího Boha. Měj nelíbenou – upřímnou lásku projevující se činy.

3. Budujeme svatyni skrze víru, modlitby v Duchu svatém a očekávání Božího milosrdenství

Juda nám ukazuje na nádherný způsob budování věřících: **Vy však, milovaní, budujte se ve své nejsvětější víře, modlete se v Duchu Svatém, zachovejte se v Boží lásce a očekávejte milosrdenství našeho Pána Ježíše Krista k věčnému životu.** (Ju 1,20-21) Větná skladba v originále používá přechodníky (v češtině je nacházíme v Kralickém překladu) a je zde doslovně řečeno následující: Sřeďte a chraňte se v Boží lásce (vždyť láska buduje!) tím způsobem, že budete činit tři věci:

- **Budujte se ve své nejsvětější víře:** Juda na začátku dopisu píše: **pokládal jsem za nutné vám napsat povzbuzení, abyste vytrvale zápasili o víru, která byla jednou provždy svěřena svatým** (3). Víra nám byla dána a my neseme zodpovědnost za její růst a rozvoj. Naše míra víry roste skrze slyšení a činění Božího slova. Spravedlivý žije z víry a **věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme** (Žd 11,1 ČEP). Tedy všechny situace, kde se opíráme o neviditelného, ale přitom tak skutečného Boha, jsou úžasným časem pro tvůj růst a budování. Často to jsou různé zkoušky a situace, kdy nemáme žádnou lidskou oporu. Když se neopíráme o lidské viditelné jistoty a spoléháme se na neviditelného Boha a jeho věčné Slovo, jsme budováni. Čím více se naučíme žít v závislosti a důvěře na Otci (jako nám to demonstroval Ježíš), tím více budeme stabilnějšími a velikou posilou pro své okolí. Víra pochází od svatého Boha, proto může být rozvíjena pouze u člověka, který posvěcuje svůj život. A svatost také přichází skrze víru, jsou to „spojené nádoby“. Víra se projevuje vděčností ještě dříve než vidím výsledky a vděčností je též rozvíjena a upevňována (viz Ko 2,7; F 4,6).

- **Modlete se v Duchu svatém:** Modlitba založená na Písmu a vedená Duchem svatým uvolňuje moc budující jak tvůj život tak i životy druhých. Pavel píše: **Každou modlitbou a prosbou se v každý čas modlete duchem** (*doslova: v Duchu*) **a k tomu bděte s veškerou vytrvalostí a prosbou za všechny svaté.** (Ef 6,18) Modlitba v Duchu svatém je modlitba inspirovaná Duchem svatým. Jsou to chvály, děkování, modlitby v jazycích, prosby, přímlyvy... Přímo k přímlyvě vedené Duchem svatým nás vyzývá Pavel: **A stejně tak i Duch se spolu s námi ujímá naší slabosti. Vždyť my nevíme, jak a za co se máme modlit, ale sám ten Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit slovy. A ten, který zkoumá srdce, ví, jaké je myšlení Ducha, totiž že se podle Boha přimlouvá za svaté.** (Ř 8,26-27) Přimlůvná modlitba za druhé je mocným nástrojem budování.
- **Očekávejte milosrdenství našeho Pána Ježíše Krista k věčnému životu:** Naděje projevující se v očekávání dobrých věcí je základním postojem živého křesťanství. Víra, naděje a láska je trojice klíčových vlastností (viz 1K 13,13). Očekávání jednání našeho dobrého nebeského Otce je též známkou duchovní zralosti a dospělosti (viz Iz 40,28-31). Možná všemu Božimu jednání nebudeš hned rozumět, Bůh ale projeví své milosrdenství. Dokonce i zlé proměňuje a obrací v dobré a tak ti všechno může napomoci k dobrému (Ř 8,28; Gn 50,20). **Hospodin nachází zalíbení v těch, kdo se ho bojí; v těch, kdo očekávají na jeho milosrdenství.** (Ž 147,11) Lidé ve světě se budou třást z nejisté budoucnosti a ze zpráv, které uslyší. Křesťané však budou demonstrovat Boží pokoj, neboť očekávají milosrdenství, pomoc a ochranu od svého Pána. Naše naděje vyvrcholí slavným druhým příchodem Pána Ježíše Krista.

4. Budujeme svatyni skrze pokoj, chození v Pánově bázni a povzbuzování Ducha svatého

A shromáždění (církve) v celém Judsku, Galileji a Samaří měla pokoj a budovala se; chodila v Pánově bázni a v povzbuzování Ducha Svatého, a tak vzrůstal jejich počet (*nebo: rostla povzbuzováním Ducha Svatého*). (Sk 9,31)

Pokoj a společné budování spolu úzce souvisí. Potřebujeme žít ve vzájemném smíru, odpuštění, kázni a světle. Pokoj musí naplňovat naše vztahy. **A tak usilujme o to, co vede k pokoji, a o to, co slouží k společnému budování.** (Ř 14,19) **Je-li možno, pokud to záleží na vás, mějte pokoj se všemi lidmi.** (Ř 12,18) Jeruzalémská církev musela káznit tělesně horlivého Saula a odeslala ho do Cesareje a pak ještě dále do Tarsu, kde v ústraní budoval svůj život a připravoval se pro budoucí službu. Saul se tomu poddal a tak církve v celém Judsku, Galileji a Samaří měly pokoj (viz Sk 9,26-31).

Církev nesmí strnule stát na místě, ale musí být v pohybu – má kráčet dopředu v bázni Páně. Úcta, respekt a bázeň před Hospodinem je něčím, co se musí projevit v našem jednání na naší cestě a co je klíčovým pro budování církve i jednotlivce.

Duch svatý je na několika místech označen jako Zastánce (J 14,16.26; 15,26; 16,7). V řečtině je použit výraz PARAKLÉTOS, což doslova znamená – Ten, který je pozván ku pomoci. Duch svatý přichází k těm, kteří ho milují, aby pomáhal, uschopňoval, budoval a povzbuzoval. Řecký výraz pro povzbuzování je

PARAKALEIN, ve kterém můžeme slyšet souvislost s Duchem svatým. Církev rostla povzbuzováním Ducha svatého a Duch svatý chce povzbuzovat, potěšovat a dodávat odvalu skrze tvoje ústa.

Proto Pavel na mnoha místech naléhavě vyzývá: **Z vašich úst at' nevychází žádné špatné (doslova: shnilé) slovo, nýbrž jen takové, které je dobré k potřebnému budování, aby dalo milost těm, kdo je slyší. A nezarmucujte Ducha Svatého Božího, jímž jste byli zapečetěni ke dni vykoupění. (Ef 4,29-30) Proto se navzájem povzbuzujte a budujte jeden druhého, jak to již činíte. (1Te 5,11) Před Bohem v Kristu mluvíme, a to všechno, milovaní, pro vaše budování. (2K 12,19)**

Z našich úst nemají vycházet žádná mrzutá a reptající slova, ale dobrá a budující slova, která dávají posluchačům milost. Při jednom modlitebním shromáždění k nám Bůh důrazně mluvil: „*Střeďte si poklad, který jsem vložil do vašeho srdce. Neboť z plnosti srdce mluví ústa. Odňal jsem od vás slova, která ničila - smyl krví Beránka. Jsi ten, který buduje zbořeniny. Budovatel s posvěcenými ústy zjevujícími Ježíše.*“ Máme budovat jedni druhé skrze povzbuzování.

5. Budujeme svatyni skrze dary Ducha svatého

Apoštol Pavel nikdy nekladl do protikladu dary Ducha svatého a lásku (či ovoce ducha). Neříkal: „Bud' budete mít lásku nebo duchovní dary.“ Bylo by to stejně hloupé jako říkat: „Bud' budete mít auto nebo silnici.“ Můžeme přece mít auto a s ním jezdit po silnici. Mít ho pouze v garáži na okrasu, nebo ho zničit na lesních cestách, není zrovna to nejlepší. Pavel řeší problémy v používání duchovních projevů v Korintu, ale nešlape na brzdu, má však pevně ruce na volantu. Nezastavuje zdravou touhu po duchovních projevech, ale dává jasná kritéria pro jejich řádné používání v církvi. Ukazuje, že dary a nadpřirozené projevy Ducha svatého jsou důležitým vystrojením pro mocné budování církve a láska je cesta, po které máme při tom chodit (viz 1K 12,31).

Boží láska je také mocnou motivací pro používání duchovních darů – chceme totiž budovat druhé a musíme k tomu být nadpřirozeně Bohem zmocněni. Naše lidské prostředky nestačí, vždyť je to Boží dílo! Proto Pavel říká: **Usilujte o lásku a dychtíte po duchovních projevech, nejvíce však, abyste prorokovali. Neboť kdo mluví jazykem, nemluví k lidem, nýbrž k Bohu; nikdo mu nerozumí, duchem mluví tajemství. Kdo však prorokuje, mluví lidem k budování, povzbuzení a útěše. Kdo mluví jazykem, buduje sám sebe, ale kdo prorokuje, buduje církev. Chci, abyste všichni mluvili jazyky, avšak ještě více, abyste prorokovali. Kdo prorokuje, je větší než ten, kdo mluví jazyky, ledaže by i vykládal, aby se budovala církev.** (1K 14,1-5)

Pro budování osobního života je velice důležité mluvit v jiných jazycích. Někteří lidé to ignorují, zřejmě jsou již dokonale zbudováni. Někteří zas povýšili svůj intelekt nade vše a čemu nerozumí, je pro ně nepřijatelné. Pokud však důvěřujeme našemu dobrému Bohu, nebojíme se a činíme to, k čemu nás vybízí. Pavel sám vyznává: **Děkuji Bohu, že mluvím jazyky více než vy všichni.** (1K 14,18)

Pro budování církve slouží další duchovní projevy (viz 1K 12,4-11), nejvíce však Pavel zdůrazňuje prorokování (nebo jazyky s výkladem). Prorokování vytyčuje jasné

mantinely – slouží k budování, povzbuzování a útěše. Utěšitel Duch svatý, který v nás přebývá a který se chce skrze nás nadpřirozeně projevovat, chce potěšovat a dávat odvalu svému lidu. Vždyť církev roste a buduje se potěšováním Ducha svatého (viz Sk 9,31). Dva mocné obrazy této služby nacházíme ve Starém zákoně:

- **Když vytáhneš do boje proti svému nepříteli a uvidíš koně a vozbu, lid početnější, než jsi ty, neboj se jich, neboť s tebou je Hospodin, tvůj Bůh, který tě vyvedl z egyptské země. I stane se, když se přiblížíte k boji, že přistoupí kněz, promluví k lidu a řekne jim: Slyš Izraeli! Blížíte se dnes do boje proti svým nepřátelům. Vaše srdce at' neochabne! Nebojte se, nepodléhejte panice a nemějte z nich strach, protože Hospodin, váš Bůh, jde s vámi, aby bojoval za vás proti vašim nepřátelům a zachránil vás (pomohl vám, dal vám vítězství).** (Dt 20,1-4) Prorocká služba je kněžskou službou, která stojí před Boží tváří, slyší od Boha a předává slova povzbuzení a odvahy posvěcenému Božímu lidu.
- **Tu prorokoval prorok Ageus a Zacharjáš, syn Idův, proroci, Judejcům v Judsku a v Jeruzalémě ve jménu Boha Izraele nad nimi. Tehdy povstali Zerubábel, syn Šealtielův, a Jéšua, syn Jósadakův, a dali se do budování domu Božího v Jeruzalémě a s nimi Boží proroci, kteří je povzbuzovali (posilovali, podpírali).** (Ezd 5,1-2) Izraelci se nechali zastrašit svými protivníky a zastavili práci na obnově Jeruzalémského chrámu. Více než 10 let práce stála a Izraelci byli v ochromení, malomyslnosti a odrazení. Duch svatý jednal skrze prorockou službu Zacharjáše a Agea a Boží dílo bylo znovu obnoveno a dokončeno. Zerubábel a Jéšua znovu povstali v odvážném vedení lidu. Boží proroci stáli při svých vedoucích a posilovali je, aby naplnili vizi, kterou jim Bůh dal. Byli tak podobni Áronovi a Chúrovi, kteří podpírali Mojžíše (viz Ex 17,8-16). **Když Mojžíšovi ruce ochably, vzali kámen a položili pod něho, aby se na něj posadil (neodtáhli vůdce ke kameni, ale přinesli kámen k vůdci!), a Áron a Chúr podpírali jeho ruce jeden z jedné a druhý z druhé strany, takže jeho ruce zůstaly pevné až do západu slunce.** (12) Skutečná prorocká služba podpírá ruce vůdců, takže vytrvají ve svých zápasech a naplní od Boha určené úkoly. Na stejném základu je založená i přímluvná modlitba, která podpírá a žádá od Boha dobré pro životy druhých.

Věřím, že tato místa velmi plasticky ukazují na Boží touhy a záměry pro tento čas: Bůh chce obnovit v místních církvích zdravou prorockou službu vycházející z vnitřního nasycení Boží láskou, která bude dodávat povzbuzení a odvalu jeho lidu v zápasech a která bude podpírat vedoucí.

Božím záměrem pro každou místní církev je ***nemít nedostatek v žádném daru milosti*** (viz 1K 1,4-7). Pavel proto vyzývá: **Tak i vy, poněvadž horlivě usilujete o duchovní projevy, snažte se, abyste se v nich rozhojňovali pro budování církve. Proto kdo mluví jazykem, at' se modlí, aby mohl také vykládat.** (1K 14,12-13) **Co z toho tedy plyne, bratři? Když se sejdete, jeden má chvalozpěv, druhý má učení, jiný má zjevení, jiný má jazyk, jiný má výklad; všechno at' je k budování.** (1K 14,26)

Jak začít? Začni o tyto dary Boha horlivě a vytrvale žádat. Uč se být citlivým na Ducha svatého a reaguj na jeho jemné vedení. Buď otevřený pro vedení a rozsuzování od tvých vedoucích. Modlitba v jazycích je branou do nadpřirozena. Hojně tedy

používej tento dar a je velmi pravděpodobné, že dříve nebo později budeš uveden do dalších projevů Ducha svatého. A především rozvíjej společenství s touto úžasnou osobou – Duchem svatým. **A tak, moji bratři, horlivě se snažte prorokovat a nebraňte mluvit jazyky. Všechno ať se děje slušně a spořádaně.** (1K 14,39-40)

6. Budujeme svatyni skrze dary Pána - služebnosti

A on dal jedny apoštoly, jiné proroky, některé evangelisty, jiné pastýře a učitele, aby připravili svaté k dílu služby, k vybudování těla Kristova, dokud nedospějeme všichni k jednotě víry a plného poznání Syna Božího, v dospělého muže, v míru postavy Kristovy plnosti, abychom již více nebyli jako děti, zmítání vlnami a hnání každým větrem učení v lidské nestálosti, v chytráctví k nastražené cestě bludu, nýbrž abychom byli pravdiví v lásce a rostli všemi způsoby v toho, který je hlavou, v Krista. Z něho celé tělo, spojované a držené pohromadě pomocí každého kloubu podpory, která je podle činnosti a míry jedné každé části, bere výživu pro svůj růst ke svému vybudování v lásce. (Ef 4,11-16)

Pro své vybudování potřebuješ přijmout službu Božích služebníků ve svém místním sboru i obecné církvi. Jsou to ti, kteří ořou, sejí, zalévají a sklízí. potřebuješ závazné místo ve společenství. Jen tak tě Bůh může vychovávat jako svého syna (viz Žd 12,5-8).

Církev nemůže vyrůst do dospělosti a nemůže být dobře a správně vybudována bez patera služebností z Efezským 4,11. Těmto služebníkům (apoštolům, prorokům, evangelistům, pastýřům a učitelům) Bůh dává k budování církve své pomazání a potřebnou autoritu (viz 2K 10,8; 13,10).

Je potřeba rozeznat, uznat a přijmout Krista v lidech, kteří stojí v těchto služebnostech (viz J 13,20; L 10,16) Přitom musíme mít vždy na paměti, že Kristus přebývá v hliněných nádobách (viz 2K 4,7). Vedoucí a služebnosti nemusí být dokonalí, někdy je vidět jejich „hliněnost“ a nedokonalost. Jestliže se urazíme nad „hliněností“ služebníků Kristových, budeme tím ochuzeni a nedosáhneme plnosti a dospělosti. Jistěže však nemluví o setrvávání v nějakém hříchu. Tvoje důvěra a přijetí daru v druhých určí míru požehnání, kterou přijmeš (viz Mt 10,40-42; 2Pa 20,20).

Velký stavitel duchovní svatyně apoštol Pavel vyzýval církev a křesťany: **Všecko ať směřuje k budování.** (1K 14,26 Žilka) Sobectví nás vede do středu našich zájmů, ale Boží láska nás vede k budování církve. A skrze církev se má mocně šířit Boží království (viz Iz 9,6). Sláva této poslední svatyně z živých kamenů bude daleko větší než, co bylo doposud postaveno (viz Ag 2,9; Ez 36,11). Celou zemi naplní poznání Hospodina, jako vody pokrývají moře (viz Iz 11,9). Proto s důvěrou a úsměvem můžeme vyhlížet budoucnost.

Rozmnožím na vás lidi i zvěř, rozmnoží se a rozplodí se. Osídlím vás jako dřív a budu vám prokazovat dobro více než ve vašich počátcích.

I poznáte, že já jsem Hospodin.

(Ezechiel 36:11)

Větší bude budoucí sláva tohoto domu nežli první, praví Hospodin zástupů; na tomto místě způsobím pokoj, je výrok Hospodina zástupů.

(Ageus 2:9)

Staň se přítelem hříšníků

Aleš Mrázek

Lidé v tomto světě odedávna hledali, hledají a budou hledat vztahy s druhými. Můžeme to pozorovat kolem sebe. Děti hrající si na hřištích, ve školkách, maminky s kočárky debatující na ulici a muži hovořící většinou v restauracích, hospodách, sauně, při sportovních utkáních, v klubech šachistů, zahrádkářů, hasičů atd. Lidé se prostě chtějí scházet. V tom je něco zdravého a Božského. Když je to opačně, je něco v nepořádku. My křesťané tomu říkáme společenství. Vychází to vlastně ze základní potřeby každého člověka, aby byl milován, tzn. měl nějakou hodnotu, a aby někam patřil. Někteří se tomu můžou bránit, ale tyto základní potřeby jsou v každém z nás.

Věřím, že lidé ve světě touží po opravdových, hlubokých vztazích. Sám jsem byl jedním z takových a určitě nás bylo více. Žel v tomto světě člověk zažije ve vztazích většinou mnoho zklamání, zranění a odmítnutí. Církev pak může sloužit jako nemocnice, kam lidé přicházejí pro uzdravení těla i duše a po přijetí Ježíše se učí žít ve zcela nových vztazích a mít nová, hlubší přátelství. Jako křesťané určitě nejsme dokonalí, takové si většinou Bůh ani nepoužívá (viz poslední Křesťanská konference v Praze „Dokonalým vstup zakázán“). Přesto jsme díky Ježíši prožili naplnění svých nejhlubších potřeb. Jsme milováni samotným Ježíšem, který za nás položil svůj život. Bylo za nás draze zapláceno, tou nejvyšší měnou, krví Ježíše Krista. Každý z nás má velikou hodnotu v očích našeho nebeského Otce. Každý z nás jsme součástí Božího lidu, chcete-li společenství ječného chleba (viz Sd 7,12-15). Každý z nás má jedinečné obdarování a poslání od Boha.

Věřím ale, že vedle toho všeho, co jsem zde zmínil máme ještě jednu věc všichni společnou. Máme jít ke ztraceným v tomto světě a přinést jim dobrou zprávu. A nejen to. Bůh chce, abychom šli ještě dál a stali se přáteli hříšníků, tak jako jím byl jeho Syn Ježíš Kristus, když zde chodil po zemi. Ježíš se neštítal tohoto světa a nebál se „ušpinit“ od hříšníků. Byli to právě lidé tohoto světa, kteří se s Ježíšem cítili dobře (celníci, nevěstky a dokonce i někteří farizeové) a kteří v Ježíšově přítomnosti mohli prožít očistění a spasení. Můžeme zmínit třeba celníka Zachea (L 19,1-10), nebo Máří Magdalénu a další ženy, které ho dokonce i materiálně podporovaly (L 8,3).

Ježíš je na několika místech v Novém zákoně nazýván především náboženskými lidmi jako přítel hříšníků, celníků, dokonce jako žrout a pijan vína! (Mt 11,19) Když se vás zeptám, kdo z vás byl v poslední době někde v restauraci se svým nevěřícím přítelem nebo přítelkyní, moc nás asi nebude... Pro Ježíše to nebyl problém. Byl rád s lidmi, protože kvůli nim přišel na tento svět (J 3,16). K Zacheovi se dokonce sám pozval. Ježíš byl velice spontánní a přátelský. V Př 18,24 v kralickém překladu se praví: „Ten, kdož má přátele, má se míti přátelsky, poněvadž přítel bývá vlastnější než bratr.“ Každý z nás bychom měli mít alespoň jednoho nevěřícího přítele, s kterým se pravidelně vidíme a budujeme přátelství. Nemusíme ho vždy při každém setkání „masírovat“ evangeliem, takové přátelství by asi dlouho nevydrželo. Potřebujeme především vybudovat dlouhodobý přátelský vztah založený na vzájemné důvěře. Když k nám budou mít naši nevěřící přátelé důvěru, začnou nám otevírat svoje srdce a stanou se otevřenější pro přijetí Ježíše.

Někdy jsme ale sami jako křesťané vůči lidem (žel i potencionálním přátelům) v tomto světě tak ostražití a nedůvěřiví, že si tím vytváříme okolo sebe zbytečnou hradbu a odstup, přes kterou se k nám lidé nemohou dostat. Zažil jsem to na vlastní kůži, když jsem byl první rok na internátu, měl jsem veliký odstup od svých nevěřících spolubydlících. Takřka jsem s nimi nemluvil. Ta propast hříchu mezi námi byla přece tak velká, že nešlo se k nim přiblížit. Raději bych bydlel někde sám na privátu, pouze s Bohem.

Ruku na srdce nemáme někdy ve svých životech takoveto postoje? Díky Bohu mě Pán z této uzavřenosti v dalších letech postupně vyváděl a tak jsem mohl navázat vztahy s nevěřícími a získávat si postupně jejich důvěru. Lidé ve světě musí vidět, že máme o ně opravdový zájem, že nám nejde jen o to rychle jim říct evangelium a pak už se o ně nestarat. Pamatuji se, jak ke mně na internátu občas chodíval pro rady jeden mladší, kudrnatý a často do průšvihů zapletený spolužák Jára a ptal se mě, jestli to, co dělá nebo chce podniknout, je hřích. Svěřoval se mi přitom s věcmi, o kterých s nikým jiným nemluvil. Milujme lidi kolem sebe, ale nebojme se je konfrontovat s jejich hříchem.

Ježíš neměl bojácny odstup od lidí, miloval je, ale nebál se jim říkat pravdu (J 8,39-47). Všimněte si, že Ježíš neodsoudil Samařskou ženu (J 4,1-42) za to, že už měla pět mužů, ale skrze dar poznání (proroctví) se dotkl srdce této ženy, která v něj uvěřila. Rozeznal u ní velikou touhu po lásce. Samařská žena byla velmi vyprahlá a Ježíš jí dal slova života. Bůh je láska. Mnoho Boží lásky přijmou ti, kteří jsou po ní lační. Když ji přijmou stane se tato Boží láska pramenem živých vod pro druhé. Samařská žena tak mohla začít milovat lidi ve městě, kteří ji dříve nenáviděli pro její nemorální život. Ten proud lásky, který z ní šel a její mocné svědectví o Ježíši nakonec proměnilo celé město (verš 39).

Ježíš si byl také plně vědom své identity a převahy v Bohu Otci a byl to především on, kdo měnil prostředí kolem sebe. Klenotník často umístí diamant na podložku z černého sametu, aby drahokam na takovém pozadí lépe vyniknul. S církví, s tebou i se mnou, je tomu podobně. Temnota, v níž se značná část světa nachází, je pozadí, které dává vyniknout slavné Boží církvi. „A kde se rozhodl hřích, tam se nadmíru rozhodla milost.“ (Ř 5,20)

Vidíš temnotu na svém pracovišti? U svého souseda? Na radnici? V obchodě? To je ideální příležitost, aby v této temnotě zazářilo světlo. A kdo je tím světlem? Ty a já! V Mt 5,14-16 nám Ježíš říká: „Vy jste světlo světa. Nemůže být ukryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nekladou ji pod nádobu, ale na stojan, a svítí všem, kteří jsou v domě. Tak ať vaše světlo září před lidmi, aby uviděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci, který je v nebesích.“ Potřebujeme vylézt ze svých bezpečných ulit a prozářit svoje okolí. Pěknou zkušenost popisuje Bill Johnson ve své knize Když nebe pronikne na zem: „Chodíval jsem do místního obchodu se zdravou výživou. Zněla v něm podivná hudba a prodávali se v něm knihy různých guru a vedoucích různých sekt. Chodil jsem tam nakupovat, protože jsem se zavázal, že budu přinášet světlo do nejtemnějších míst v našem městě. Chtěl jsem, aby lidé viděli kontrast mezi tím, co považovali za světlo, a skutečným Světlem. Než jsem do toho obchodu vstoupil, modlil jsem se zcela konkrétně, aby na mně spočinulo Boží pomazání a aby proudilo skrze mě. Chodil jsem pak mezi regály a modlil jsem se tiše v Duchu. Toužil jsem, aby ten obchod naplnil Bůh. Jednou mě oslovil majitel obchodu: „Když jste zde, něco se

nějak změni.“ Toho dne se mi otevřely dveře a já jsem získal mnoho příležitostí k další službě. Pomazání, které na mě spočívalo, mě vystrojilo k službě.“ To je ono! Ježíš byl přítelem obyčejných lidí hříšníků, celníků, nevěstek i těch „nejhorších lidí“ v té době. Neměl problém být s nimi a trávit s nimi čas. Jinak by ho přece jeho odpůrci nenazývali přítelem hříšníků. Přítel je někdo, kdo se o vás zajímá, tráví s vámi čas, pozve vás někde, prostě vám vyjadřuje svoji lásku. Ježíš často s těmito lidmi i jedl, což v tehdejší době něco znamenalo.

Otázka tedy zní: „Proč tito lidé Ježíše tak vyhledávali?“ Právý celník Zacheus kvůli němu lezl na strom (L 19,1-10), prostitutka mu líbá nohy a svými slzami je smáčí a otírá svými vlasy (L 7,36-50). Proč? Co bylo na Ježíši tak přitažlivého a zároveň tak skandálního pro tehdejší náboženské lidi? Odpovědí může být patrně více, ale uvedu pouze jedinou. Milost. Ježíš nikoho předem neodsoudil tak jako náboženští lidé. „Jeden z farizeů ho prosil, aby s ním pojedl. I vstoupil do domu toho farizea a zaujal místo u stolu. Hle, v tom městě byla žena hříšnice. Jakmile se dozvěděla, že je Ježíš u stolu ve farizeově domě, přinesla alabastrovou nádobku vonného oleje. A s pláčem se postavila zezadu k jeho nohám. Slzami začala smáčet jeho nohy a otírat je svými vlasy, vroucně líbala jeho nohy a mazala je vonným olejem. Když to uviděl farizeus, který ho pozval, řekl si v mysli: „Kdyby tento byl prorok, věděl by kdo a jaká je ta žena, která se ho dotýká, že je hříšná.“ (L 7,36-39)

Jako křesťané někdy odsoudíme lidi dříve než s nimi vůbec stačíme promluvit. Hodnotíme je často velice povrchně pouze podle zevnějšku či různých informací, aniž bychom si to připustili. Mnohokrát jsem si to uvědomoval, zejména při pouliční evangelizaci. Ježíš takto nejednal. Hleděl na to, co je v srdci. Přišel, aby zachránil ty, kteří to potřebují. „Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu, přistiženou při cizoložství; postavili ji doprostřed a řekli mu: „Učiteli tato žena byla přistižena při činu cizoložství. V Zákoně nám Mojžíš přikázal takové kamenovat. Co říkáš ty?“ Těmi slovy ho zkoušeli, aby ho mohli obžalovat. Ježíš se však sklonil dolů a psal prstem po zemi. Když se ho nepřestali ptát, vzpřimil se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, první hodí kámen.“ A opět se sklonil a psal po zemi. Když ho uslyšeli, vytráceli se jeden po druhém, zahanbeni ve svém svědomí, starší nejprve, až tam zůstal on sám a žena, která byla uprostřed. Ježíš se vzpřimil a řekl jí: „Ženo, kde jsou tvoji žalobci? Nikdo tě neodsoudil?“ Ona řekla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od této chvíle již nehřeš.“ (J 8,3-11)

V Janovi 12,47 Ježíš říká: „A jestliže někdo uslyší má slova a nezachová je, já ho nesoudím. Nepřišel jsem, abych svět soudil, ale abych svět zachránil.“ Lidé, kteří byli podle zákona odepsáni, šli za Ježíšem, protože Ježíš je přijal a neodsoudil. Dal jim naději, protože on je tou jedinou nadějí pro tento převrácený svět. Můžeš vidět mraky špatných a odpudivých věcí na lidech kolem sebe a na svých nevěřících přátelích, ale to hlavní, co potřebuješ vidět, je jejich záchrana. Bůh tě dnes povzbuzuje: „Staň se přítelem hříšníků!“

Otázky k zamyšlení:

1. Kdy jsi byl naposledy se svým nevěřícím přítelem? (někde v restauraci, kině, sportovní akci, na návštěvě atd.)
2. Co bys mohl udělat pro zlepšení vašeho přátelství?
3. Které věci potřebuješ odhodit, aby ses mohl stát větším přítelem pro nevěřící?
4. Proč byl podle tebe Ježíš tak přitažlivý pro hříšníky?

O dvou přátelích

John Howarton

Jónatan

Soustředíme se na pouto přátelství ze dvou perspektiv. První se týká přítele, kterým ty máš být někomu jinému. Z druhé perspektivy půjde o člověka kterému ty musíš dovolit, aby se ti stal přítelem. To první je tvá odpovědnost - být někomu přítelem, v tom druhém jde o to, nechat někoho být přítelem tobě.

Podíváme se na dva Davidovy přátele: každý z nich ilustruje jeden z těch dvou typů. Co odpovíte, když se vás zeptám: Kdo byl nejlepším Davidovým přítelem? Jónatan? Ano, také jsem tak velice rychle odpovídal. Do té doby, než jsem se začal modlit za slovo pro vás. Teď už si nejsem tak jistý, že to byl nutně Jónatan.

Říká se, že David byl úspěšný v čemkoliv, co dělal. Důvodem jeho úspěchu byla ruka Boží. Ale podíváte-li se blíže na prostředky, jakými Bůh Davidův úspěch způsoboval, byli to většinou přátelé, kteří jednali z Davidova pověření. Odstraňte z Davidova života jednoho, dva z nich - a celý jeho příběh by byl úplně jiný. Jeho sny by se nesplnily.

Máš nějaké sny? Vize, které Bůh dává do tvého srdce? - sám tam nedojdeš. A když se o to budeš snažit, spálíš se, a budeš velice vyčerpaný a zklamaný. Jedním z klíčů k Božímu plánu úspěchu jsou přátelství, a Bůh chce, aby se vyvíjela ve tvém životě.

Stalo se, že když David domluvil se Saulem, Jónatanova duše se spojila (doslova: svázala) s duší Davidovou. Jónatan si ho zamiloval jako sebe sama (doslova: svou duši). Saul ho v onen den přijal do služby a nedovolil mu vrátit se do domu jeho otce. Jónatan uzavřel s Davidem smlouvu, protože ho miloval jako sám sebe (doslova: svou duši). Pak si Jónatan svlékl roucho, které měl na sobě, a dal ho Davidovi. Dal mu také své odění, svůj meč i luk a svůj pás. David vytáhl, kamkoli ho Saul poslal, a všude měl úspěch. Proto ho Saul ustanovil nad bojovníky. To se líbilo všemu lidu i Saulovým otrokům. (1S 18,1-5)

Jónatanova duše se spojila s duší Davidovou: Díval se na něj, přijal inspiraci skrze jeho slovo a zamiloval si to, co viděl a slyšel. Spojení, které se událo, bylo počato Bohem, Jónatan to rozeznal, a sám udělal to, co bylo jeho úkolem, jeho zodpovědností: učinil s Davidem smlouvu. Co bylo jejím obsahem?

Nejprve ze sebe sňal plášť a dal ho Davidovi. V celém Izraeli byl jen jeden takový plášť - plášť prince, syna krále, každý ho znal. Byla to jeho pověst, vše, co sám reprezentoval. A on se teď úplně identifikoval s mladým Davidem. Představte si, že se potom David blíží k izraelskému táboru. Z dálky vyhlízejí strážníci a říkají: „Kdo to přichází? To je Jónatan, já jsem poznal jeho plášť!“ - Byla to ochota ztotožnit se s druhým, s bratrem. To znamená: riskuji svou vlastní reputaci, své jméno, má duše je spojena s tvou. Důvěřuji ti, nestydím se za tebe. Cokoliv uděláš, kamkoliv půjdeš - dovoluji si úplně a totálně se s tebou ztotožnit.

Co ještě Jónatan udělal? **Sňal svou zbroj a dal ji Davidovi**, zbavil se svých ochranných systémů. To znamená: „Otevírám se ti, úplně se ti otevírám, jsem zranitelný, zcela ti

důvěřuji. Nikdy nebudu mít pochybnost o tobě a o tvém přátelství vůči mně. Tato zbroj sloužila k mé osobní ochraně - a teď ti ji dávám. Je to, jako bych byl pod ní já sám. Zavazuji se bránit tě, být ti oporou, ochráncem.“ A nebylo to jen nějaké krásné slovo inspirace - Jónatan skutečně Davida chránil až do smrti, dokonce i v okamžiku, kdy musel stát proti meči a hněvu svého vlastního otce. Král Saul nebyl našťástí zručný vrhač oštěpů...

A nakonec dal Jónatan Davidovi svůj vlastní meč. Předtím, než Izraelité ukořistili zbraně Pelištejců, měli jenom dva meče. Jedním z nich byl meč Jónatanův. Byl pro něj speciálně skut. Byl vyroben pro specifický účel - aby bojoval za Jónatana, syna krále. Nikdy neměl být použit proti němu, k jeho porážce. Jónatan jej nyní dává Davidovi. Znamená to: „Zavazuji se, že tento meč nebude nikdy použit proti tobě, ale vždy jen pro tebe, tak, abys zvítězil ty.“

Věřím, že my všichni bychom se teď styděli, kdyby měl Pán veřejně odhalit různé způsoby, jakými jsme my užívali našich mečů v našich vztazích a jak efektivně jsme je používali k boji proti těm, které jsme měli chránit. **„Pane, postav stráž k mým ústům.“** (Ž 141) - S mečem v ruce požádej Pána, aby chránil tvá ústa, zavaž se Pánu a bratru, že útočné zbraně, které ti Bůh dal, abys s nimi vyhrával své bitvy, nikdy nebudou použity proti bratru.

Věřím, že Pán chce nyní daleko víc, než jenom souhlas s tím, co říkám. Je potřeba udělat konkrétní rozhodnutí a říct tomu, s kým Bůh spojuje tvou duši: „Zavazuji se. Chci se s tebou ztotožnit. Vkládám ti do rukou svou pověst a nebudu se stydět. Jsem ochoten dát ti svou zbroj. Otevřu se ti až do zranitelnosti. Budu tě chránit. Neudělám nic proti tomu, co jsem teď řekl. Můj meč nebude nikdy použit proti tobě. Nikdy tě nebudu kritizovat, když bude příležitost nějak o tobě hovořit. Můžeš se skutečně spolehnout na to, že tě za takových okolností budu vždycky chránit. Nikdy se nezúčastním ničeho proti tobě.“

Jónatan byl nástupcem krále Saula. Ale rozpoznal, že je to pouze přirozený důsledek, jen tělesná cesta; každý, kdo vidí Božíma očima, ví, že v Božím plánu další krok nebude tento. Bohem pomazaným příštím králem je David. Jónatan odmítl vidět Davida jako svého rivala a soupeře, rozuměl době, ve které žil, rozpoznal to co dělal Bůh, a dal tomu plnou podporu. Učinil s Davidem smlouvu. Byl pro Boží plán. Ale něco bylo hluboko v jeho srdci - přání, touha: nechtěl, aby jeho rodina byla zapomenuta. Boží plán se měl splnit, žádný muž ho nemohl zmařit - David by se stal dalším králem. Ale pokračování Jónatanova rodu tak jisté nebylo. Jónatan však před svou smrtí udělal něco, co ho jistilo - rozpoznal Boží moment a Boží pouta. Reagoval a stal se přítelem člověka, o němž si to přál Bůh. Slyšeli jste o Mefíbóšetovi? Jónatan už byl dávno po smrti, když život jeho syna byl ohrožen, ale byla tady smlouva mezi Jónatanem a Davidem, dvěma mladými muži, byl tady přítel, a právě skrze tohoto přítele Bůh splnil Jónatanovu prosbu a přání. Hovoříme z jedné perspektivy o něčem velice zvláštním, specifickém: o příteli, jakým bys měl být ty někomu jinému.

Existují různé stupně přátelství, všichni máme své přátele v rámci těla Kristova. Přítel, o jakých je tu řeč, můžeme mít jen velice malou hrstku - nemůžeš být takovým přítelem každému, ne dvanácti lidem, jinak toto přátelství ztrácí svou náplň. Bůh ti dal omezenou schopnost být takovým přítelem, ale musíš někomu takovým přítelem být. A pokud nejsi, je tu něco, co je od Boha, a co ti chybí. Náš život je velice spojený s

přátelstvím, které do něj Bůh dává a je nemožné, aby se Boží plán pro tvůj život splnil, pokud by ses nestal tímto typem přítele nějakému dalšímu člověku. Jónatan naplnil Boží sen pro Davidův život do takového extrému, že jeho otec byl proto naprosto zuřivý. Křičel na něj: „Nebudeš-li dávat pozor, tenhle chlapík převezme tvé místo na trůnu!“ - „To je přesně to oč se snažím; podporovat toho člověka ve vizi, kterou pro jeho život má Bůh...“ - Jónatan to neřekl a jen dál pokračuje v tom přátelství a v podpoře Božího plánu - a jenom tímto způsobem bude realizován Boží plán i pro jeho vlastní život. Není to tak, jak si myslel Saul: „Musíš se dívat na sebe a na své království, na svou vlastní vizi, představu, tvá budoucnost je ohrožena.“ Jónatan to takto neviděl ... a takovým přítelem musíme někomu být i my.

Můžete říci, že máte přátelství, jako bylo tohle? Myslíte, že ano? V tom případě chci slyšet: Čím se zachvívá srdce tvého přítele? O čem sní? Můžeš říci, jak tuto vizi podporuješ? A jak často? A čím? Víme velice málo o snech a vizích, o srdcích lidí, kteří jsou vedle nás. Příliš nás zaměstnává naše vlastní srdce. Komu se víc podobáme? Saulovi, nebo Jónatanovi? Pokud jsi někomu takovým přítelem, jakým byl Jónatan Davidovi, víš, co způsobuje, že jeho srdce bije rychleji, vidíš věci, život, z jeho perspektivy, vidíš, že to, co vidíš ty, odpovídá tomu, co vidí tvůj přítel. Je mnoho lidí, jejichž sny nikdo nezná, nikdo neví, jak jejich srdce tluče a čím. A za chvíli odejdou. Nikdo neví, kam se poděli. Neměli nikdy přítele, jako byl Jónatan. Někdo tady nevstoupil do Božího plánu. Neobviňuj ty, kteří odejdou. Je to tak, že někdo z nás někde selhal, nebyl přítelem, jak bylo potřeba. Vybojovává tvůj meč jenom tvé vlastní bitvy? Musíš se modlit a přemýšlet: Jsem někomu přítelem, jakým byl Jónatan?

Nátan

Druhým Davidovým přítelem, možná nejlepším, ale přinejmenším stejně dobrým jako Jónatan, byl Nátan. Asi to na první pohled vypadá divně - hovořit o Nátanovi jako o možná nejlepším Davidově příteli. Byl to člověk blízký Davidovi úplně stejně jako Jónatan, byl mu daleko větší podporou, a také byl jedním z důvodů Davidova úspěchu. Vidíme ho jako proroka a on jím jistě byl. Ale teď se na něj podívejme jako na přítele, který přichází a k Davidovi hovoří prorocky: **Všechna tato slova a celé toto vidění pověděl Nátan Davidovi.** (1Pa 17,15) „Toto ti říká Bůh v tuto chvíli: To je, co slyším z Božího hlasu, když se za tebe modlím, co cítím ve svém duchu, když se dívám na tvůj život. Přicházím jako přítel a přináším prorocké slovo.“ Potvrzení vize pro tvůj život přichází skrze takové přátele.

Vy jste viděli Nátana jako proroka, a to někdy zastraší - protože proroci jsou takoví „divní lidé.“ (Co se tam s tím člověkem stalo? Vypadá tak divně... á je to prorok! Jí kobylky? Aha, rozumím.) S tím jsou spojeny negativní pocity... Nemělo by to tak být. Jediným důvodem, proč k tobě Bůh pošle proroka jako proroka, je, že nedovolíš, aby k tobě přišel přítel. Pozor - Bůh pošle velkého proroka!

Ten malý zajímavý příběh v 1. Paralipomenon i v 2. Samuelově zjevuje vztah Nátana k Davidovi. David smí hovořit o něčem, co bylo přáním jeho srdce: „To je to, co mám na srdci, co cítím, že mi Bůh do srdce dává. Věřím, že to je směr, kterým mě vede.“ Nátanova první reakce byla: „Udělej to. Bůh je s tebou, podporuje tě. Víím z vlastní zkušenosti, ze vztahu k tobě, že jsi muž podle Božího srdce. A většinou to, co říkáš, je něco, co ti Bůh do srdce dal.“ David se spoléhal, že to, co s Nátanem sdílí, on přijme pozitivně. Spíš, než že to okamžitě začne zpochybňovat. Nátan neřekl: „No, já nevím,

zdá se mi to trochu divné.“ David mluví a Nátan odpovídá: „Zdá se mi to dobré, jsem s tebou, i Bůh je s tebou, udělej to.“ Upřímně důvěřoval, že Bůh je s Davidem. To je stránka, kterou u Nátana přehlízíme. Nebyla to chyba. Byla to správná reakce vůči příteli, s nímž ho Bůh spojil. Potřebujeme podporu našich přátel. Máme dost kritiky a obviňování.

Nátan pak hledal Boží tvář (1Pa 17,4-5), a Bůh mu řekl: „Ne, David není ten, který mi postaví chrám. Ta touha pochází od Boha, chrám bude postaven, ale stane se to skrze Davidova dědice.“ Nátan se vrací ke svému příteli a vyřizuje mu prorocké slovo: „Tak to bude.“ A David byl schopen to od něj přijmout, protože věděl, že Nátan je s ním. Nepřicházel jenom čas od času a neříkal „Takto praví Hospodin...“ David věděl: „Tento muž přináší vzkaz, ale má mě také rád.“ Věděl, že Nátan je ochoten být odpovědný po jeho boku za vzkaz, který mu od Boha vyřizuje. Byl to přítel, ne jenom prorok. Byl víc než jenom prorok.

Přemýšlíme-li o Nátanovi, možná, že nám ze všeho nejdříve přijde na mysl veliký vzkaz, který Davidovi přináší ve 12. kapitole 2. Samuelově. David se dopouští cizoložství s Bat-šebou a je odpovědný za vraždu jejího manžela, jednoho ze svých nejvěrnějších bojovníků. Zavraždil ho proto, aby skryl svůj hřích. Jak si představujeme Nátana přicházejícího v této situaci k Davidovi? Jako někoho kdo ukazuje prstem a říká velice nahlas: „Ty jsi ten muž!“ A pak elegantně odchází z místnosti? Takový Nátan není. Vidím jej jako muže přicházejícího s očima podlitýma pláčem, na tváři stopy po slzách. Přichází jako přítel. Konfrontovat krále. A předává mu Boží slova, možná nejobtížnější slova, která měl kdy promluvit. Musel se podívat do očí svého přítele a říci: „Ty jsi ten muž. Bůh mi to zjevil. A já jsem jediný člověk, který ti tohle může přijít říci - abys to slyšel tak, jak to řekl Otec.“ Bylo to velice sladké slovo. Tvrdost toho vzkazu je ovocem Davidova hříchu. Ne, Nátan není autorem té tvrdosti, ani sám vzkaz není tvrdý, není to ani Boží tvrdost.

Chci se vás teď zeptat: Dovolil jsi, aby ve tvém životě byl takový přítel jako Nátan? David jasně ukázal, že pro něj má v životě místo. Nikdy mě žádný prorok nepolíbil, ale jednou mě jeden prorok zranil. Zrádné jsou polibky nepřítele, ale rány od přítele znamenají věrnost. Abšalóm, jeden z Davidových synů, uměl dávat polibky. Věděl, jak lidi políbit a ukrást tím jejich srdce. **Později se stalo, že si Abšalóm pořídil válečný vůz, koně a padesát mužů, kteří před ním běhali. Abšalóm časně vstával a postavil se u cesty do brány. I stávalo se, že na každého, kdo měl spor a šel za králem k soudu, Abšalóm volal: Z jakého jsi města? On odpovídal: Tvůj otrok je z jednoho z izraelských kmenů. Abšalóm mu pak řekl: Podívej se, tvá záležitost je dobrá a správná, ale král nepověřil nikoho, kdo by tě vyslechl. Abšalóm řekl: Kdybych já byl ustanoven soudcem v zemi, každý, kdo by měl spor či právní záležitost, by mohl přijít ke mně a zjednal bych mu spravedlnost. A stávalo se, že když se někdo přiblížil, aby se mu klaněl, vztáhl ruku, uchopil ho a políbil. Abšalóm takto jednal vůči všem Izraelcům, kteří přicházeli za králem k soudu. Tak Abšalóm oklamal Izraelce (doslova: ukradl srdce izraelských mužů).** (2S 15,1-6) Možná že se schválně obklopujeme lidmi, kteří nás líbají. Ale kolik místa dáváme těm, kteří nás mohou zranit? **Věrně míněné jsou modřiny od přítele, ale polibky od toho, kdo nenávidí, je mnoho.** (Př 27,6) Nečetl jsem na žádném místě, že by Nátan někoho políbil...

Co se stalo s Nátanem potom, když Davidovi vyřídil ten vzkaz? Čteme, že odešel domů. Co kdybys byl ty na jeho místě - a právě ti bylo zjeveno něco hrozného o tvém příteli: že ten, který měl být člověkem podle Božího srdce, spáchal cizoložství, zradil věrného služebníka a zavraždil? Jak by ses ke svému příteli choval v budoucnosti? Co by se stalo s tvým přátelstvím? Jaké strašné zklamání to bylo pro Davidovy přátele, pro ty, kteří dali v sázku své životy a svou pověst tím, že jej podporovali! Lidé kolem říkali: „Ty jsi byl také přítelem toho, kdo zavraždil našeho kapitána!“ „Já jsem o tom nevěděl. To jsem si o něm nemyslel... Teď už to vím, já s takovým člověkem nemám nic společného. Nechci s ním mít nic společného...“ Jaké zklamání to bylo pro Davidovy přátele.

V 1Kr 1,5-7 konspiroval Adonijáš proti svému otci Davidovi: **Adonijáš, syn Chagítin, se vynášel slovy: Já budu kralovat. Pořídil si vozy, jezdce a padesát mužů, kteří běhali před ním. Jeho otec ho v životě nepokáral slovy: Proč jsi tohle provedl? Navíc byl velmi hezkého vzezření. Narodil se po Abšalómovi. Domluvil se s Jóabem, synem Serújiným, a s knězem Ebjátarem, a ti Adonijášovi napomáhali.**

Být Adonijášem, koho by sis vybral, aby se ke tvé vzpouře připojil? Potřebuješ významné muže ve vysokých postaveních. Lidi, kteří jsou zklamáni současným vedením, kteří jím byli veřejně pokořeni, poškozeni. Takoví jsou zralí pro zradu! A takový byl Joáb - velice kvalifikovaný, vlivný muž, silná osobnost, blízký spolupracovník Davidův. A teď si vzpomeňme na dobu vzpoury Abšalómovy: lidé s Joábem podporují Davida a porazí Abšalóma s jeho komplici. Udělají to velice plamenně, riskují své životy. Pro Davida. Pak se vracejí, aby je král přijal. Ale on - pláče pro ztrátu svého vzpurného syna. Tím ale Joába a jeho spolubojovníky velice pokořil. Joáb k Davidovi přichází a říká: „Ty pravděpodobně ztratíš všechno, co máš, protože jsi znevážil lidi, kteří pro tebe nasadili život. David se velmi moudře opravuje - a přijímá ty muže, jak je původně přijmout měl. Ale Joáb se z toho velikého zahanbení už nikdy nevzpamatoval. A právě toto v jeho životě ukazovalo Adonijášovi, že by mohl být klíčovou osobou v konspiraci proti Davidovi. Je kvalifikován vést takový úder a bude ochoten to udělat, protože má s Davidem určitý nevyrovnaný účet.

Na druhé straně jsou tady velice vlivní lidé, které Adonijáš k takové vzpouře nepřizval. V 7.a 8. verši čteme, že „Nátan byl jedním z těch, kteří s Adonijášem nebyli.“ - Měl pověst člověka Davidovi příliš oddaného, nikdy by nemluvil proti svému příteli. Byl Nátan také zklamaný? Určitě. A možná měl k takové deziluzi důvod větší než kdokoliv jiný. Je však mužem ochotným nejen přinést Boží vzkaz, ale také být úplně oddán tomu, jemuž vzkaz vyřizuje. Jeho oddanost, loajálnost vůči Davidovi byla (dokonce přes cizoložství a vraždu) stálá. Bylo to něco, co v něm započal Bůh, a proto to bylo věčné. Proto když Adonijáš plánuje převzetí Davidova trůnu, Nátan nejenže není do toho plánu zahrnut, ale naopak - brání Davida daleko aktivněji než kdokoliv jiný (1Kr 1).

Jak ta kapitola začíná? David je tak velice starý a slabý, že už není ani schopen vnímat vizi, kterou Bůh měl pro jeho život. Byl tu však někdo, pro koho si před mnoha lety udělal ve svém životě místo. A ten někdo je teď schopen tu vizi podpořit. **Nátan řekl Bat-šebě, matce Šalomounově: Slyšelas, že Adonijáš, syn Chagítin, se stal králem? A náš pán David o tom neví! Nuže, dobře ti radím, zachraň život svůj i život svého syna Šalomouna.** (1Kr 1,11-12). Nátan zachraňuje Davidovi i

Šalomounovi život, zachovává, zachraňuje sny Davidova srdce, a pokračuje dál, podporuje Boží vizi pro vybudování chrámu. Jak by vypadal Davidův životní příběh bez Nátana? Situace v 2S 12 byla tou bolestnou stránkou jejich vztahu. Ale podívejme se na všechno ostatní. Jak důležité a nezbytné pro Davida bylo mít přítele jako byl Nátan. A příběh jejich přátelství pokračuje, i když už zde David a Nátan nejsou. Jejich synové viděli přátelství svých otců. Jeden z Nátanových synů byl ministrem v Šalomounově kabinetu a je nazýván jeho přítelem. Není to zajímavé?

Diettrich Bonhoeffer byl muž, který zaplatil cenu za to, v co věřil. Lidé, kteří jsou ochotni platit takovou cenu, většinou znají jádro toho, o čem hovořím. Proto ho teď chci citovat: „*Neexistuje žádná pravdivost vůči Ježíšovi bez pravdivosti vůči člověku. Nepravdivost ničí společenství, ale pravda trhá na kusy falešné obecenství. Pravda je podstatou přirozeného bratrství. Nemůžeme následovat přirozeného Ježíše, pokud nežijeme ve zjevné pravdě před Bohem i před člověkem.*“ Pokud jsme neučinili ve svém životě místo pro Nátana, lžeme, když se modlíme k Bohu a prosíme, aby k nám mluvil. Bůh chce k tobě mluvit víc, než ty jsi ochoten slyšet. To, jak chce k tobě hovořit, je pro tebe těžko přijatelné. Přátelé byli klíčem k úspěchu v životě Davida.

Pouto přátelství je tvoje zodpovědnost. Bůh takový vztah začne, ukáže ti nějaký svůj cíl, inspiraci pro toho druhého člověka. A tvoje odpovědnost je reagovat na takové zjevení. Chce to úsilí, snahu a chce to čas. A oběť. Je to práce. Nedosáhneme toho pasivitou, musíme to provádět aktivně, následovat to. Musíš se dobrovolně rozhodnout. Zavázat se. Uzavřít smlouvu. A pak velice trpělivě pokračovat. Stále. Takový vztah začne Bůh. Je to jeho plán pro každého z nás. Ať je nám příkladem Pán Ježíš:

To je mé přikázání, abyste se navzájem milovali, jako já miluji vás. Nikdo nemá větší lásku než tu, že položí svou duši za své přátele. Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám přikazuji. Už vás nenazývám otroky, protože otrok neví, co činí jeho pán; nazval jsem vás přáteli, protože jsem vám oznámil všechno, co jsem uslyšel od svého Otce. Ne vy jste si vybrali mne, ale já jsem si vybral vás a ustanovil jsem vás, abyste vyšli a nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstávalo; aby vám Otec dal, oč byste ho požádali v mém jménu. To vám přikazuji, abyste se navzájem milovali. (J 15,12-17)

„**To je mé přikázání...**“ O hloubce a kvalitě vztahu, který máme mít, Pán Ježíš říká: „**Jako já miluji vás...**“ To je hladina našeho závazku. To je všechno, co po tobě chci, říká Ježíš, abys byl tak vydán a rozhodnut pro toho druhého člověka, jako jsem se já rozhodl pro tebe.

Teď ještě jednou přemýšlejte o svých přátelstvích. Jaké hloubky v nich existují? Jestli miluješ tak, jako tebe miloval Ježíš - stačí to. Jestli děláš víc, tak přestaň. Je to jasné? „**Nikdo nemá větší lásku...**“ Není větší láska, je to nejvyšší bod: položit svůj život ... za své děti? Za svou ženu? Pro ilustraci největší lásky užívá Ježíš slovo *přítel*.

Dále říká: „**Já jsem si vybral vás...**“ Pamatujete si, co jsem říkal o svazku přátelství? My máme odpovědnost, my se rozhodujeme a zavazujeme. A Pán Ježíš říká: „Chci abys věděl: já jsem se rozhodl. Rozhodl jsem se to udělat pro tebe. Nebyl jsem donucen. Bylo to na mně, abych se já sám svobodně rozhodl. (Ale ... Pán Ježíš to viděl jako vůli svého Otce. A Otcovou vůlí bylo: Já jsem vybral, já jsem rozhodl.)

Ano, rozhodl jsem se být tvým přítelem a tak se zavazuji. Není větší lásky, než dát život za svého přítele. Já jsem se rozhodl být tvým přítelem a dát za tebe svůj život. A nazývám vás přáteli (Proč?), **protože jsem vám oznámil všechno, co jsem uslyšel od svého Otce.**“ Je to podobná kvalita, jakou vidíme v životě Nátana. „Jste moji přátelé, protože co slyším od Otce, to vám řeknu. Zjevím a oznámím vám to. Slibuji. Zavazuji se, že vám oznámím všechny ty věci...“ Takový je přítel.

John Howarton, Maniny 29.8.1991

Měšťané kvěsti budou jako byliny země

Myslím, že pro práci v každém městě můžeme použít následující slovo ze Žalmu 72,16 (Kralický překlad): „**Když se vrže hrst obilí do země na vrchu hor, klátiti se budou jako Libán klasové jeho, a kvěsti budou měšťané jako byliny země.**“ Pro Boha neexistují neúrodná místa. Třeba i na vrcholku hor, kde nic neroste, najednou s Božím požehnáním vyrostou klasy obilí mohutné jako Libanonské cedry. Nejdříve však musí být do této „neúrodné“ půdy ve víře vržena hrst obilí - Božího slova. Všimněte si, že na začátku bude vyrostlých klasů pouze hrst. Tato hrstka však přinese velký užitek. Způsobí proměnu celého města. Vidíme zde Boží princip při zakládání sborů: Bůh začíná v malém. Je vržena hrst obilí - na začátku je hrstka a konečný výsledek je velká sklizeň - měšťané zkvětnou jako byliny země. Jako se například červená pole od vlčího máku nebo je louka žlutá od kvetoucích pampelišek, tak budou měšťané zářit slávou Ježíše Krista.

V tomto roce vznikl v Křesťanském společenství Maniny misijní tým, jehož úkolem je především evangelizace měst s následným zakládáním nových sborů. Dan Drápal i vedoucí misijního týmu Vláďa Vácha prožili nezávisle na sobě jistotu, že letos máme zakládat sbor na Mělníku. Jedna sestra z týmu při modlitbách za jasno v tom, kde působit, viděla v duchu obraz EMĚ - Mělnické elektrárny. Začaly první přípravy a promodlování celé akce. Vznikl modlitební tým čítající asi dvacet pět Božích mužů a žen (nejen z Maninského sboru). Modlili se také za pastýře pro budoucí sbor a Pán ho dal a k němu ještě další Boží dělníky. Před vlastní akcí jsme v modlitbě a postu na Mělníku chválili Pána, vyhlášovali jeho vládu, zástupně vyznávali hříchy města a svazovali konkrétní satanské mocnosti.

Poslední týden v červnu a první dva týdny v červenci jsme tedy naplňovali Mělník Božím slovem. Vedle misijního týmu zde sloužili i externí služebníci, takže celá misijní skupina měla okolo čtyřiceti lidí. Pomáhalo nám také několik sourozenců z Harvest International Ministries. Po celou dobu našeho působení jsme vytvářeli jednotu ve službě a Pán budoval naše vzájemné vztahy. O víkendech se při službě vystřídaly hudební skupiny Velká milost, Průnik temným horizontem a Agape. Působivá byla také vystoupení pantomimické skupiny Kairos.

Místní sbor Českobratrské církve evangelické nám vyšel vstříc a umožnil nám ubytování ve své modlitebně. Díky Bohu za přátelské vztahy s tammím pastorem. Původně jsme hlavní důraz kladli na večerní evangelizace v kulturním domě. Rozdali jsme po domech velké množství pozvánek s evangeliem. Duch svatý však dával důraz na osobní evangelizaci na ulicích, koupališti, barech, hospodách a diskotékách. To jsme zjistili po několika večerech v kulturním domě, kdy ve velkých sálech sedělo nanejvýš 15 pohanů. První týden jsme také kázali Krista ve školách. Ovoce této služby vykompenzovalo zklamání z prázdného kulturáku. Při evangelizaci kadeřnic v učilišti se sice na výzvu k přijetí Pána nebo k uzdravení nikdo pro stud před druhými nepřihlásil, ale po skončení

programu byl zájem veliký. Boží moc se projevovala v uzdravování, v nadpřirozeném potvrzování kázaného slova. Druhý den byl na gymnáziu ohlas ještě větší. Mnozí z těch, kteří přijali Pána, chodili již dříve ke katolíkům a po naší evangelizaci dostali na katolické faře důkladnou přednášku. Na pomluy jsme však odpovídali žehnáním.

Nalézali jsme se v první linii duchovního boje. Druhý týden jsme prožili jasné a rázné zastavení od svatého Ducha. Vyhlásili jsme pro celý tým půst a hledali Boží tvář. Vznikl modlitební řetěz, který trval nepřetržitě až do konce našeho tažení. Duch svatý ukazoval, že hříšníci musí být vysvobozeni pro spasení nejprve skrze naše modlitby. Jednou při modlitbách přišlo vidění: rovné prostranství, na kterém byly narovnány - na sebe a vedle sebe - velké betonové trubky. Aby se po rovině nerozjely, byly fixovány klíny. Najednou přišli muži s velkými kladivy a ty klíny začali vyrážet. K tomuto vidění přišel i výklad: Ti muži jsou Boží andělé. Když se vytrvale modlíte, andělé přicházejí a vyráží všechny zabraňující klíny. Pak se Boží dílo rozjede po celé krajině. Jedné sestře přišlo také slovo: Když se modlíte, Boží andělé mají možnost bojovat v duchovní oblasti ve váš prospěch. Pak s Božími anděly tvoříte jednolitou armádu.

Po postu a intenzivnějším modlitebním zápase byla vidět určitá změna. Nemohli jsme proto v modlitbách přestat. Poslední týden se účast v kulturním domě mírně zvýšila. Kázali jsme také evangelium v domově důchodců, v nemocnicích a i v jedné mateřské škole.

Skoro třikrát do týdne jsme vyjížděli do okolních vesnic a kázali na návších. Před tím jsme často na návěs zvali od domu k domu. Několikrát se stalo, že jsme pozvání mohli ohlásit v místním rozhlase. Na vesnicích byl procentuálně mnohem větší zájem než přímo v Mělníku.

Podnikali jsme také modlitební výjezdy do okolí na místa, která byla duchovně zvlášť silně znečištěna: do vesnice, kde v tamním zámečku bylo prázdninové soustředění New Age. Při jednom takovém výjezdu byly v duchu viděny dveře, které se při proklamaci Božího slova otevřely. Byly to menší dveře, které již nikdo nemohl zavřít, neboť je otevřel Bůh. Poté byla viděna velká vrata, která zůstala zavřená a závoru měla zevnitř. Ptali jsme se Pána: „Co to znamená?“ Po nějaké době svatý Duch toto vidění vysvětlil. Jsou to dveře a vrata evangelia na Mělníku. Malé dveře Bůh již otevřel a několik lidí již jimi do Božího království vešlo a znovuzrodilo se. Tyto malé dveře zůstaly otevřené. Velká vrata, kterými vejde větší množství lidí, budou otevřena zevnitř. Musíme se v příměluvě ztotožnit s obyvateli Mělníka a právě skrze příměluvu, chvály a duchovní boj Bůh otevře i tato velká vrata.

Po třech týdnech našeho tažení jsme měli několik desítek obrácených a přes sto kontaktních adres, z nichž polovina je z okolí Mělníka. Do dnešního dne (27.8.1991) se dalo pokřtít třináct čerstvě narozených Božích dětí. Někteří byli velmi záhy pokřtěni v Duchu svatém. Nyní máme pravidelná shromáždění ve čtvrtek a v neděli, na která chodí průměrně asi patnáct lidí. Je to zárodek sboru. Jsem zvědavý, jaká účast bude po prázdninách a po dovolených. Věřím, že zde vznikne novozákonní sbor, který bude chválou Boží slávy. Ježíš i na Mělníku buduje svoji církev, kterou brány pekelné nepřemohou. Bůh začíná v malém a očekává od nás, že budeme věrní v té službě, do které nás povolal. Dnem malých začátků nebudeme pohrdat.

Za vznikající společenství na Mělníku Tomáš Korčák (Život víry 1991)